

Tots els éssers

Poetes de Menorca pels drets humans

Amnistia
Internacional

Quadre i disseny de la portada: Nuria Roman

Il·lustracions: Dolores Boettcher

© dels autors

Primera edició: Abril 2007

Edita: Amnistia Internacional

Edició subvencionada per Caixa Colònia

Impressió a Imprenta Pons - Alaior

ISBN:

Dipòsit legal:

Tots els éssers

Índex

Maite Salord (presentació)	9
Gillem Alcofea i Hernández	13
Joel Bagur	15
Margarita Ballester	17
Ignasi Canyaret	18
Antoni Català Campins	19
Sergi Cleofé	21
Francesc Florit Nin	23
Jordi Florit Robusté	25
Arcadi Gomila	26
Pere Gomila	28
Mònica Grau	29
Sara Guasteví	31
Pau Janer	32
Gustau Juan	33
Àngel Mifsud	36
Antoni Moll Camps	39
Tòful Mus	40
Jordi Odri	42
Biel Pons	45
Ponç Pons	47
Sili Pons	49
Sílvia Pons	51
Jamie Preto	52
Blanca Ripoll	53
Tomeu Truyol	57
Anna-Maria Ticoulat	59
Pere Xerxa	61

PRESENTACIÓ

“Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets.»

Declaració Universal dels Drets Humans. Article 1.

TOTS els presoners van pujar al camió en silenci. La matinada era freda. Ningú no gosava mirar l'altre. Ningú no volia morir. El motor va esclatar de cop dins el darrer crepuscle i els homes van aixecar el cap. Travessaren camins de pols cap al no-res mentre un recordava la melodia d'aquella cançó amb què estimava i, un altre, el tacte d'una pell acabada de sortir del ventre de la mare i, encara un altre, s'estrenyia les mans amb desesperació fins que un tret el va deixar estès a la vorera, quan encara no havia tingut temps de saltar del camió.

ELS molt porcs encara esperaven clemència, t'ho pots creure? Clemència de què?, els vaig dir jo. Clemència de què, imbècils? I ploraven i pidolaven sense cap vergonya. Covards... No ho eren, no, quan escampaven per tot infàmies sobre nosaltres. Llavors no ho eren, no. Llavors eren molt valents. Però heu lluitat i heu perdut, els vaig dir. Així de simple. I, als que perden, només els queda una sortida. La meva sortida. La nostra sortida. Són les regles del joc.

ÉSSERS amuntegats dins un clot. Ossam entrequalcat entre terra i pedres i arrels de plantes que cobreixen de verd lluent la vergonya i el dolor.

HUMANS, som humans, encara que arribem bruts i coberts pel salobre d'una llarga travessia. Però ens mirau amb la mateixa cara de fàstic amb què miraríeu un tros de carn putrefacta. Us hauríeu de veure els ulls. Us hauríeu de poder mirar la mirada i tal vegada, només tal vegada, us espantaríeu de vosaltres mateixos.

NEIXEN com totes les altres criatures: entelades i fràgils. Tenen una mare. Ves, si no. També tenen un pare... Un pare? Quin pare? La dona, exhausta encara, mira aquella criatura que diuen que és seva. Li mira les faccions i hi creu reconèixer l'home gras, d'ulls oliosos i alè pudent. O potser aquell altre, més jovenet, un fillet encara, que no gosava mirar-se-la mentre els crits dels altres l'esperonaven. O el calb, el que semblava que manava més. O aquell del cabell arissat... La dona mira aquella criatura que diuen que és seva, exhausta encara d'una nit que fa nou mesos que dura i que, potser, no s'acabarà mai.

LLIURES per aixecar-nos cada dematí en sonar el despertador i dutxar-nos i vestir-nos i beure una escudella de cafè ben calent. Lliures per anar a treballar després de besar a qui vulguem besar i ficar-nos dins l'autobús i observar la

gent que ens observa. Lliures per llegir un llibre o un diari, per menjar un plat de verdures a la planxa o un lluç al forn. Lliures per estimar a qui ens vol estimar. Lliures per tancar el llum a la nit i no adonar-nos que som lliures.

I per què costa tant acceptar els altres des de la diferència?

IGUALS. Ja ho sé, fill meu, que sou iguals que els altres. Que respirau, viviu i morireu com els altres. Ho sé, però ara no et moguis que no et vull fer mal. Si te'n faig, m'ho dius i m'aturaré. Estàs segur que no vols anar a l'hospital? I què, si et demanen qui t'ho ha fet! Són ells que s'han d'averkonyir. Tu, no, em sents? Tu no, fill meu. I no vull que em donis les gràcies i no et moguis més que la sang et torna a rajar galta avall. I al teu amic, fill meu, també li han destrossat la cara, al teu amic?

EN quantes ocasions no hem vist uns ulls de criatura, eixuts com un desert, que vessaven tristesa?

DIGNITAT. Com mantenir-la quan el cos ja no és teu. Quan el teu pensament transita tota les rutes per retornar-te sempre al mateix destí: uns llençols blancs que t'empresonen. Vols anar-te'n, vols enlairar-te, i no et deixen. Carn immòbil i flonja que et toquen mil mans amatents i que, tanmateix, t'ofenen. No ho pots evitar. És tan difícil mantenir la dignitat quan el cos ja no és teu.

I per què costa tant entendre que el respecte és la base de la llibertat?

EN quantes ocasions no hem vist uns ulls de criatura, negres com la seva pell, que foradaven les pàgines del diari?

DRETS. Drets Humans. Sí, senyor. I, tant que val la pena dir-ho ben fort. I si entres dins aquestes pàgines veuràs que són moltes les persones que, amb la paraula, denuncien l'abús, la violació, l'assassinat, l'esclavitud. Són moltes les persones que, amb el gest, reclamen llibertat, amor, respecte, solidaritat. I, quan surtis d'aquestes pàgines, la paraula s'haurà unit al gest perquè, no ho dubtis, encara hi som a temps.

MAITE SALORD RIPOLL

D'AQUEST MÓN

Tast el món al desert d'aquest temps
i en queda el fred d'un camp de refugiats,
una estesa de tants drets calcigats,
la fam i el pa florit,
els morts per cada viu, aquest verdet
de quotidiana misèria.
Salvat, sóc un epíleg
a la memòria dels danys col·laterals,
el torn de nit a la tristesa,
immigrant a la recerca de quina llibertat.
I som des del cadascú, isolades,
estances engolides pel mos de la ciutat,
infants restats a la infantesa
entregats a l'absurd d'aquest no-res.
Éssers fermats
al com obligat, al què ben girat,
de sol a sol,
la vida en condemna de l'obrer del terrat.

Som el qui dels ningús, per tot i tothom
serem cercant-nos,
sentint-nos la tribu, interrogant el món,
i tenim urgència per trobar els llocs i els noms.

Mons.

GUILLEM ALFOCEA I HERNÁNDEZ

*«That until the basic human rights
Are equally guaranteed to all
Without regard to race
Dis a war»*

Bob Marley, *War*

El fil de veu agònic d'una filleta
en una guerra africana qualsevol.
El cruixir matinal dels ossos d'un pres
en una cel·la de Soto del Real.
El brunzir del mosquit que distreu un poeta amagat
no podem dir on.

Poder infame dels tirans sense miraments calcigant
la dignitat i la vida.
Doble llenguatge doble moral doble sedàs
mateixos crims diverses condemnes.
Interrogatoris perillosos i tots els silencis posteriors
a les comissaries dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Que et fotin un gec d'hòsties per ser diferent.
Que la por et paralizzi perquè ara et llevaran la vida, tot.
Que alguns versos costin sang.

JOEL BAGUR

PRIMERA PLANA

Dijous 15 de març de 2007

“in memoriam”

Inmaculada Echevarría

No volies morir
damunt de l'herba
com el cavall
que espera el tir de gràcia?

No volies sentir
amb els teus ulls
el mar a la finestra?

Dorm.

Dona
-més tendra-
sense el teu fill en braços.

Deu anys de sofriment
en el llit de la ciència
i encara, mai
no t'han doctorat Honoris Causa?

MARGARITA BALLESTER

(en defensa del dret a viure dignament)

Sant Lluís 17 de març de 2007

«L'autocensura és la pitjor censura que conec»

Vicent Ventura

La paraula esdevé covarda
quan qui l'ha de dir se n'amaga
i així els bons propòsits acaben
al fons del clot de la basarda,
allà on tot roman intacte
i l'aigua de cap riu no avança.

IGNASI CANYARDET

AIRES

(Per la pau)

Atura't, tan sols un instant,
i ara l'aire, només, escolta,
sabràs que és de dolor el seu cant
i que és l'angoixa tanta i molta.
Sap de pobles i de la por,
i de la fam i d'una dansa,
i de precés que brollen del cor
i alimenten una esperança.

Coneix deserts i rius i valls,
jardins i hortals replets de fruita
on era, el so, de festa i balls,
on no caldria ja la lluita.
I ara són tan sols una mar
de pols i de plors fora mida
pels que van marxar de la llar,
per tants que hi perderen la vida.

Ran d'un doll net, cases i tendes
serien del poble un verger
de gestos, fruits, flors i llegendes:
cap no caldria heroi guerrer.
Però arreu hi ha un campament

on s'enlairen veus, veus ferides,
veus d'anhel pel retrobament,
per una pau sense mentides.

I si tu escoltaves el vent
que duu els crits de la batalla,
sabràs què, en el cor, se sent
quan és Natura la que et ralla:
de cap fidel, arma o paret,
no sap de races ni esclavatge;
de l'home, en sap i diu la set,
l'afany, l'excés i el seu coratge.

Com sabràs del sol l'escalfor
i del pur del cim quan hi pugis,
prova que el dia es faci do
i que no calguin més refugis.
L'aire, escolta, de veritat,
et duu un desig franc i pregon:
fóra un bell cant de llibertat,
si fos cantat arreu del món.

ANTONI CATALÀ CAMPINS
Ciutadella, 12 de febrer de 2003.

PEDRES ALS TANCS

Contra l'atac dels Estats Units a l'Irak

La gent ja no llença pedres als tancs.

No senten crits.

Tot és pau.

Una pau escrita amb sang.

No és la pau de cap acord,

és l'adéu dels innocents,

és el silenci dels morts,

la pau blanca d'hospital...

un colom al cementiri.

Què són la llei i el respecte,

sinó enganys?

On van a parar

les opinions esclafades?

On, els crits ofegats?

Tot són paraules mai dites,

ulls que no volen mirar.

Potser hi quedin orfes respirant odi.

No hi ha pau.

Sols lladrucs,
famèlics cans carronyaires
devorant cervells podrits.

Ningú no sent
l'esgarrifòs silenci dels imams.
Algú, plorant,
comença a gestar un suïcidi.

Ningú no resa.
Ningú no espera.
Ningú no fa res,
perquè ja no hi ha ningú.

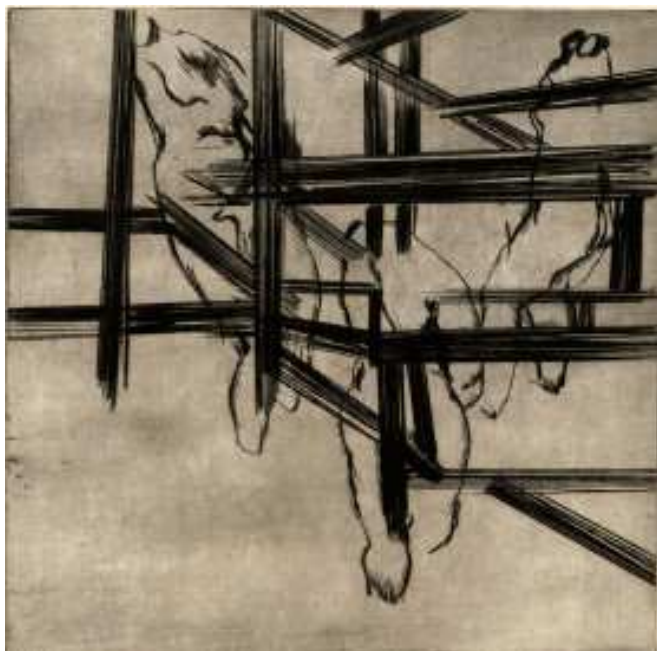
SERGI CLEOFÉ

PROFECIA

Del llibre inèdit *Certesa d'ombra*

Miserable qui no hagi portat un déu de llum
a les espatlles i no l'ha pregonat
pels cantons dels quatre mons.
Ai d'aquell que no és xapat
pel llamp d'una nit fulgurant.
Miserable qui no tengui melangia de la llum,
qui com jo no sigui claredat d'incendi,
qui com jo no sigui vestit d'espurnes,
ni tragini a la boca la flama del mot.
Ai de qui amb ses passes no deixi petja de brasa,
perquè per a ell és el regne de la foscor.
Miserable qui no cremi tot per dintre.
Miserable qui no il·lumini els ulls.

FRANCESC FLORIT NIN

AMETLLER DE FEBRER

Som allò que llegim o llegim allò que som?

Harold Bloom.

Tres dies de calor han fet que pel febrer
la natura pensés que ja és primavera
i ha fet que florís un jove ametller
crescut rebel enmig d'una esborrada era.

Dels nusosos brancalls li brolla matiner
un floratge novell blanquinós com la cera
i ensenya esponerós al trist i al rialler
amb un orgull superb la casta cabellera.

Potser no sap que el fred o que alguna ventada
li robaran les flors i tota la fruitada
i quedarà esquifit fins que acabi l'hivern.

Potser no sap que el fat el condemna a llenyada
per a una llar de foc o per a una torrada
i que s'abrasarà com si fos a l'infern.

JORDI FLORIT ROBUSTÉ

EL PRESONER DE LA MOLA

S'esvaeix la nit. Per l'est
apunten llànties de l'alba,
tènue llum entra a la cel·la
anunciant la matinada.

El captiu, oberts els ulls
tota una nit muda i llarga,
ha contat, del sentinella
una a una ses petjades...

El silenci de la cel·la,
freda, erma, impenetrable,
ha estat el company nocturn
del pres d'ànima apagada.

Quin espant, escoltar els trets
que s'han sentit a trenc d'alba!
El desvetllat esperit
del presoner, a la llum pàl·lida

del nou dia, ha omplert els ulls
d'unes silencioses llàgrimes.
Pensa quin serà el captiu
Que ha entrat a la nit més llarga.

El sol s'alça, lentament,
i dels murs, les ombres llargues
recorden les portes closes
del calabós, que l'espanten.

A fora, canten ocells,
vola una gavina blanca
i barques de pescadors
solquen les tranquil·les aigües

com càntics de llibertat
rimant joioses tonades
sobre el penal de La Mola
com un alè d'esperança.

Pensa el captiu que, allà lluny,
hi ha una casa a la muntanya
on broten, en primavera,
flors tendres i perfumades

i un infantet, rialler,
i una mare atribolada
que al seu record, els seus ulls
s'omplen d'afligides llàgrimes.

ARCADI GOMILA

TEMPS DE NAUFRAGIS

Company incert de totes les tristeses,
amic que passes amb l'alè perdut
i l'aura estranya de l'heroi vençut,
¿què se'ns ha fet d'aquelles mans esteses

aplegades al goig i les promeses,
despertes al misteri inconegut?
¿Per quins camins ignots haurem rebut
aquest deseiximent ple d'orfeneses?

Per l'avidesa, l'odi ja ha fruitat
i els dies ens esclaten de grisor,
de fúries i d'angoixa i de combat.

Contra el disseny d'un món ple de dolor,
la paraula que salva en dignitat,
els drets humans posats en acció.

PERE GOMILA

COLORS DE LLIBERTAT

*Quan el somni entra,
la pau s'imposa.*

Veig volar una paraula
que du llibertat per nom
i esguarda entre els núvols
els colors de les races,
els drets dels humans,
el respecte incessable del filam,
l'horitzó que ens separa.

Veig nedar un gest que no té nom;
i córrer les paraules pel carrer
manifestant-se contra l'esquerda,
que s'endinsa i obre el món
enfront de l'Univers
dels *humans*.

I ara només veig caure la sang lentament
per l'esclètxa viva del món,
pels colors de la llibertat.

MÒNICA GRAU

T' eixugaren desig
i llàgrimes
a cops d'amor.

SARA GUASTEVI

EXPRESSAMENT

Què és el millor per una mosca atrapada
en una teranyina? què és el millor
per un insecte agonitzant sense ales,
sense antenes, enmig d'un carrer en flames?

Què en podríem fer d'una casa en ruïnes
sense cap valor arquitectònic?
què en podríem fer d'un autobús
amb el dipòsit rebentat, a punt d'esclatar?

Algú que es cregui més llest que els altres
sap dir-me quin sentit té la consciència?

El món és més gran que el meu orgull,
com puc afirmar el meu món amb propietat?

PAU JANER

NO ENS SALVARÀ LA POR

El que ha d'esdevenir, serà,
no té remei: la follia
ens ha guanyat:
maleïda sia!

No ens salvarà la por!
Els mals anunciats,
mai no creguts:
l'irracional,
el desgavell,
món fet bordell;
diners, més diners,
tot val; aire pudent,
emmetzinat, enverinat,
asfixiat; mar de lleixiu,
tot desbocat,
hem fos el glaç,
tallat el bosc
per uns grams d'or;
camp asfaltat,
amb ciment gras,
no tenim blat,
no n'hem sembrat:

tenim xalets
molt ben moblats,
cases de joc.

Pous de pixat
contaminats,
paisatge erm,
tots morts de set,
i no plou gens,
o ben mullats,
l'aigua a les dents;
tot desvalguts, abandonats,
assassinats per pròpies mans:
món ben perdut, humanitat
amb rumb fixat
cap al no-res.

Ens sorprenem?
Tenim motius?
Anunciat,
ho havien dit
folls averanys;
ningú escoltà...
i ara l'espant!
El que ha de venir, ja és aquí!

A ningú no ha salvat
mai la por!

No té remei?
Hi som a temps?
tu ho has de dir!!

GUSTAU JUAN

6-2-07

BAGATGE

Amb prou feines trobaries
cinc anys seguits de pau,
als llibres d'història: tals
són els fets; tanmateix,
a cada moment, on sigui del món,
fins i tot enmig de la batalla,
un ocell s'enfila a una branca
i deixa anar sa cançó

de festeig.

I, mira,
tampoc cap astre no falla mai a la cita
per ocupar son lloc en el firmament obscur,
I, si algun dia en veus algun
que desvarieja,
esbrina si darrera no hi ha els humans,
que, en fer un viatge a un planeta
per posar-hi els peus,
els han ficat -segur i ben de ple-
a la galleda.

Ai, els humans!
Sols per ser-ho, ens pertocuen uns drets,
i som responsables del que al món passi:
del bé, més o manco a parts iguals;
del mal, cascú segons son bagatge.

ÀNGEL MIFSUD CISCAR

PER UN MÓN MILLOR

Trencau, ja, les cadenes de l'esclau.
De la pólvora, feu focs d'artifici.
Que cada poble, sense cap desfici
d'opressió o temença, visqui en pau.

A presents i vinents, estalviau
d'un món contaminat el malefici:
que un daler solidari venci el vici
d'ambició, de cobejança i frau.

Vull, per tothom, la pau i la paraula,
l'escalfor d'una llar, pa i vi a la taula,
essent qui és, cadascú, i gaudint-ne, lliure.

Que ningú, en captiveri o amnistia,
humiliat ni turmentat no sia,
ni privat per cap llei del do de viure.

ANTONI MOLL CAMPS

PER LA GRÀCIA DE DÉU

El nostre poble té cases,
aigua, feina i menjar.
No ens demanen els papers
quan caminem pels carrers.
Si és que som de color blanc.

Ens ensenyen a la escola
a conviure amb llibertat.
Respectem els drets humans
per això som fabricants
d'armes pel teu veïnat.

Benaurat nostre destí!
Deu ser gràcia del bon Déu,
que és qui ho desitja així.

Mentre, t'escriuen la vida
amb vermell tintat de sang,
el color dels torturats.
Tens els teus fills afamats
dins d'una casa de fang.

Uns serviran per fer guerres,
altres seran emigrants
d'una terra que és de foc,
on plorar no duu enlloc
i el lament es torna cant.

Crec que no tens bon padrí!
Si és voluntat del teu Déu
que permet que sigui així.

Deu ser el teu Déu
més dolent que el meu?

Paciència.
Potser siguem els homes
quí marquem la diferència.

TÒFOL MUS

“Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i drets...”

Cop de fuet.

Avanço pel carrer amb el soroll dels cranis que trepitjo.
La ferum dels cadàvers perfuma les avingudes del passeig,
que em porta alegrement als meus temples de consum.
Un fang fet de sang, ossos i budells em taca les sabates,
de marca, naturalment, i a joc amb aquest tern de color fosc.
Ulls oberts i plens de mosques i panxes inflades; festoneig
a l'entrada del restaurant o a la xarcuteria on em vendran
embotits d'esclau o de pres, enfundats en la pell de la por.

Cop de fuet.

Dibuixat amb foc sobre l'esquena,
en sobtada llambregada,
van baixant els graons de la pena.
Perpètua nit, lluna apagada.

Boca tapada,
llàgrima seca
o veu trencada.
Condemna i reixa,
pell esquinçada.

Cop de fuet.

Roda el món
i el preu puja
dels canons.
Vermella pluja,
espectacle de la sang.
Contra la paret,
desert d'arena
i de sentiment.
Regust de pena...
Queden retuts al fang.

I a casa...

Rot de crispetes al paladar,
interrompent mig badall,
mentre el televisor vomita
imatges a tot color
de misèria, fam i por,
sobre la catifa del menjador.

Cop de fuet.

“Tots els éssers humans neixen...”

Merda!

JORDI ODRÍ

NADALA D'ESTIU

La guerra és sempre una presó

Stefan Zweig

Per Nadal
tornarem tots a casa
deien els soldats
d'una guerra sense nom
D'ençà les mares els cerquen
gratant amb les mans
l'arena del desert
Per Nadal
tornarem a ca nostra
deien els veïns
d'una ciutat sense nom
abans de marxar
a l'exili
Però les bombes van colgar
les seves llars
davall
l'arena del desert
Per Nadal
tornarem a estar junts
tots dos

et vaig dir
Emperò tu ja no tenies nom
I ara em plany
de la calor
de la insuportable calor
de tenir el desert
dins meu

BIEL PONS

COM UN RENEC

*Perquè les estàtues
No són ja despulles;
Nosaltres som les ruïnes.*

Iorgos Seferis

I

Un home sense arrels és un ser mort

Una illa de ciment un flac infern

Els estornells suosos tenen fam

Emigren solidaris cap al sud

Els faunes fugen farts de veure gent

Que crida i deixa nafres dins el bosc

No dic que fos millor cap temps passat

Escric només que em dol ser menorquí

La terra magra engreixa estranys i murs

L'oblit ha sepultat màrtirs i herois

II

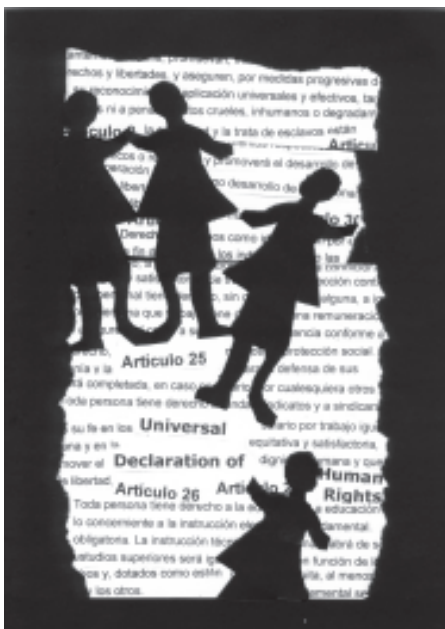
Un llast de solitud mentre els conreus
S'assequen fa feixuc el llarg camí
Que es va esborrant i dur no mena aumon
El dia s'ha acurçat Els primers freds
Redossen cadernereres entre els pins
Com poden els illencs no escoltar el vent
Que es queixa amarg i plora avergonyit
Els bàrbars s'han fet seu tot el present
Una altra llengua imposa el seu destí
El mar té un postmodern tel de betum
Ja s'ha acomplert el temps dels assassins

PONÇ PONS

SOLCS

Mentre avanç silent esquivant obstacles
assajo mots que justifiquin l'esperança.
Són feixugues les cadenes
per portar-les en solitari,
però deixeu-me sola, amics;
vull ser presonera de mi mateixa.
Prou vegades he bategat
amb el desconsol, la por, el desànim;
tanmateix no m'engolirà l'abatiment.
Malgrat em dolguin les ferides,
i unes llàgrimes colpidores
omplin de solcs el meu rostre,
amb ploma mullada en sang
escriuré retuda aquests versos.

SILI PONS
Agost 2006

M'ofega un cel gras i feixuc.
Com una menjada de pedres en dejú,
en aquests temps de lleganyes als cors
i euros als cervells.
Veni, veni, veni!
No fugiu pintors de mals moments!

SÍLVIA PONS

EL MALSON AMERICÀ

Segueixen fent lloances
dels mèrits
de la civilització
mentre els seus xèrifs
cavalquen, arrogants,
sobre el món.

Diuen que fan democràcia,
i el seu presidi,
el de les barres i estrelles,
és el més atroç.

Nosaltres, cecs davant
del seu univers
de cotxes grans,
colors pastel
i màrqueting directe,
oblidam a bon preu
que a les seves clavegueres
hi jeuen homes
tractats com bèsties.

JAMIE PRETO

RECORDATORI

I torno a escoltar
el cant dels ocells
i els estels tremolen,
allà, lluny...

Però el món no gira
com ho feia abans.

Ja no hi resta
ni un bocí d'aire
per a la tragèdia...

Jo no tindrè Maig del 68,
ni *Résistance*,
ni Che,
ni Gandhi...

I el gran dubte és:

m'hauria emmascarat
sota una falsa bandera...
...o hauria agafat el fusell?

Les cames trontollen
i s'esfondren els meus carrers...,
tot i que, això,
tot plegat,
no deixa de ser una metàfora.
La vida

no m'haurà donat
l'ocasió d'escollir.

Però torno a escoltar
el cant dels ocells...
Tenim dret, encara,
a agafar les torxes
i assaltar el castell.
Mentre hi hagi homes,
hi haurà fortaleses,
inexpugnables...,
aparentment...
Tenim, encara, el dret
a agafar la falç del mot
i abatre les murades.
Només per no oblidar
que som joves,
que el passat
no ha estat en va,
ni ha de ser el futur
una hipoteca heretable...

El cant dels ocells
trenca la foscor.
Ser sargantana...
Sota el sol...

Romandre al centre de la foguera,
instant que no es marceix,
i mossegar-se la cua,
més enllà del dolor i del riure.
Ser sargantana...
Viure sota el signe del foc!
I, alehop!
Escolar-se per qualsevol escletxa...
Furgar dins, endins, de qualsevol buit...
Viure, i reviure,
el foc de la lluita!
Perquè tenim dret,
encara,
a sentir el cant dels ocells.

BLANCA RIPOLL SINTES

TORNAR

Tornar-se a jugar la vida com un nin

vas dir altre cop per no conformar-te
Per saber-te capaç de sorprendre't, de nou
pel més petit dels interrogants
o dels insectes

Tot serà per descobrir
L'univers, com un calidoscopi

Tornar-se a jugar la vida com un nin

vas dir un altre cop innocent i sensible
per sentir ben endins de la pell
el batec sempre possible dels somnis
Cercaràs l'impuls constant per ser
la fam primitiva dels sentits
I encara amb els genolls pelats
beuràs del saber infinit
que en tot s'amaga

Tornar-se a jugar la vida com un nin

vas dir un altre cop, i un altre
Que no et prendran els anys el delit
de ser l'infant que sempre creix

travessant els límits
Salvaràs del temps, de l'oblit
el verb après d'allò que és viu
Com un instint i així de simple:
Imaginar, Crear
Pensar-te tu, tots, lliurement
Pensar el món i transparent
riure i plorar, despullant-te d'artificis

Tornar-se a jugar la vida com un nin

TOMEU TRUYOL

AURA FOSCA

El món va néixer lliure de cadenes,
però els homes van fer la gent esclava.
I la xuclaven anys de dur treball
mentre absorbien mel i beneficis.
Fruïen maltractant el cos i l'ànima
sota la llei perversa del fuet.

Però el món ha donat ja massa voltes
perquè encara es respiri el mateix aire
que ofega l'esperit de llibertat.
Sols la fe em porta al cor de la quimera
per abatre el monstre que alimenta pors
on regna en l'aura fosca com un déu.

L'ombra dels martiris ha abatut
la carn dels innocents que clamen orfes,
perquè parli la mà de la justícia,
on el seny i les bones obres guanyin
la lluita interminable dels humils
que esdevindran els vertaders hereus.

Massa han sofert les dones i els infants
que s'arreteren al portal de l'alba,
perquè la seva llum els redimeixi
i visquin dins la pau dels drets humans!

ANNA-MARIA TICOULAT
Febrer de 2007

ELS MALÀNIMES

Per ponent van alçant-se
nuvolades hostils.
De Bànyols fins a Artrutx,
fuig un oratge històric
amb embat que pentina
la mar escabellada.
El vent fa feredat
quan xiula dins un pit.

Primerenc, prest hauràs
de tastar els teus nou pams
de terra o de taüt.

El sol, caigut, fa vidres
a la mar mentre a plom
pengen dellà les ombres,
escandalls d'insondables.

Filòsofs ofegats
d'absenta al mig del port
records dels esperits
fan volar com a estels.

Dies esvalotats
grapegen els braguers
de la vaca del temps.

Mogut està el gran blau
i els calamars se'n temen.

No em plau la soledat
si no és per viure més
sota el sol de l'hivern.

Avui la mar no ha tret
cap regal per a mi;
no és inútil el pas:
serà demà, potser.

No som jo més que tu
i tanmateix no som...,
ni tu ets més que jo
i, açò no obstant, tu ets...

Retirada del cel,
la lluna ens ha emmudit
i al lotes de pell bruna
i sal, empegueïdes,
manyuclen la foscor

i van clavant estrelles
en el mirall de l'aigua,
que han fet ballar en un cossi.

Per aires de tempesta
llisca amb por una gavina.

Quan el temperi ha fet,
un ocell creua el cel
i ve una pau intensa.

O és la mort assuquí
com un silenci previ
a l'inici simfònic?

O és que ha callat la llum
i estogen llurs maraques
les cigales d'estiu?

Quan els corns d'en primer
i el repic de campanes
conjuraven perills,
tots a una, el cavall
ja teníem guarnit
i empunyàvem les armes.
Era el crit "via fora!"

i l'antic compromís
de defensar la terra
i vetlar per la llar
ens feia solidaris.

Tot açò ara no cal.

Llevau, doncs, de la torre
el ram senyal d'alerta
i no brandeu cap palma,
que els enemics avui,
els tenim ben dedins
de les nostres muralles.

N'hi ha que, fins i tot,
els solen dur dins l'ànima
o bé dins llurs carteres...

Que no els veis? Són des nostros!

PERE XERXA
(1 de febrer de 2007)

Aquest llibre ha estat possible gràcies a la col·laboració desinteressada de 27 poetes de Menorca que, amb presentació de Maite Salord i il·lustracions de Dolores Boettcher, ofereixen els seus poemes en defensa dels drets humans i d'una vida digna, en un temps en què la paraula, com a única via d'entesa i de concòrdia, torna a ser tan necessària com sempre per a la pau, la convivència, el respecte i la igualtat entre tots els éssers humans.

